

A magyarság országának szellemi, lelki, fizikai alapjai

Általános bevezető

A magyar nemzet, illetve a magyar állam létét évszázadokon keresztül határozta meg az úgynevezett Szent Korona tan. Ezt lehet az elmúlt ezer, azon belül jó ötszáz évhez kötni, de igazából olyan alapelveket fogalmaz meg a tan, amelyek örök érvényűek. Tehát tanként való megjelenésük csupán egy olyan, ősidőktől fogva létező létszemlélet formába öntése, ami mindig is adott volt, mint közösség-szervező, országot, s állami berendezkedést megalapozó módozat.

A magyarságnak történelme folyamán nem volt (modern értelemben vett, kartálisnak is nevezett) alkotmánya. Mert nem volt rá szüksége. Az ország életét, az állam berendezkedését a törvények és a szokásjog szabta meg, ezek pedig az univerzális lételvek alapján készültek, és olyan rend-szert alkottak, amely létéből fakadóan tudta a megfelelő mederben tartani a magyar nemzet életét. A törvények és a szokásjog együtt léteztek, s a szokásjog megadta azt a lehetőséget is, hogy a közösség véleménye akár törvényi formát öltjön. Ekkor már nemcsak arról van szó, hogy a törvényeket valahol messze hozzák valakik s kényszerítik rá a közösségre, hanem a jog a közösségek által is közvetlenül formálhatóvá, alakíthatóvá válik az univerzális és a mindennapi élet- és értékrendjük tapasztalatával.

Ez egy állandó értékrend, ami nem írható felül az éppen aktuálisnak kikiáltott félreértelmezésekkel, nem vita tárgya, mert örökérvényű. Olyan követendő sorvezető, ami az univerzális igazságosság talaján állva mindenkire ugyanolyan jogokat és kötelezettségeket ró. Ez egy folytonosság is egyben, amely kizárja az egyéni vagy csoport érdekek közösséget, nemzetet romboló hatásának bármifajta érvényre jutását.

Az előzőekből adódóan nem is lényeges, hogy az ország államformája milyen (királyság, köztársaság) hiszen nem a forma és nem is az elnevezés a lényeg elsősorban, hanem a tartalom. Az alapelv a meghatározó, az intézményes berendezkedés lehet (bizonyos értelemben, a lényegtől nem elrugaszkodva) korszak függő. Tehát ha létszemléletről, vezérlő elvről beszélünk, akkor azt lehet egy köztársasági berendezkedésben is követni. A Szent Korona részei, tagjai a magyar egyének, illetve a magyar nemzet egésze, vagyis akárhonnán közelítjük is meg, mindig ugyanarról van szó. A magyar nemzet és a Szent Korona egylényegű, mondhatnánk azt is, hogy ugyanaz.

Nézzük hát meg mik is ezek az alapelvek. Alapvetően két fő sodort kell kiemelni. Az egyik a nemzeti önállóság, önrendelkezés, a másik a nemzet mindenféle értelemben vett vagyonának kérdésköre.

Az első pontot úgy is meg lehet fogalmazni, hogy a magyar egyénekből álló közösség, a magyar nemzet önálló, önmaga ura, felette nincs senki más (egyén, másik közösség). Igaz ez a teljes

közösségre, vagyis a magyar nemzetre és igaz a kisebb közösségekre is. Sőtmitöbb, az egész erejét pont az adja, hogy a részei is erősek, önállóak. Ez azt jelenti, hogy egy közösség meg tudja magát (és tagjait) védeni, tud önállóan élni, tevékenykedni, s nem szorul senki más gyámkodására. A hatalom tehát nem egy személyé, legyen az király, elnök, akárki, nem is egy szűk csoporté, hanem a teljes közösségé, illetve a Szent Korona tan szerint a közösséget, nemzetet szimbolikusan megjelenítő Szent Koronáé.

A Magyar Szent Korona a Teljesség, az Univerzális működési rend evilági, földi szimbóluma, megtestesítője, így a vele egyként megélt magyar nemzet is az. A hatalom tehát végső soron a Szent Koronával egyenértékű magyar nemzeté, a közösségé. A hatalom forrása a Mindenség, az Univerzum rendje, a Szent Korona, amit földi viszonylatban elsődlegesen a magyar nemzet gyakorol. Az állami berendezkedés különböző szintjei, szereplői ezt képezik le, és egymáshoz való viszonyukban nem alá-fölé, hanem mellérendelő viszonyban állnak. Tehát a központi hatalom, annak különböző ágai és az önkormányzatiság, a kis közösségek szerves léte egyenrangú. Minden résztvevő, egység, közösség, szint hatásköre csak addig terjed, ameddig a másik engedi, avagy ahol a többi kezdődik.

A másik fősodor a nemzet vagyonát érinti. Ez szellemi, lelki és anyagi értelemben is vagyon, hiszen a szellemi tudás, az ismeretek tárháza, a lelki tisztaság, gazdagság, és az anyagi javak együttese adja a magyar nemzet teljes vagyonát. Ezek közül egyik sem, sem részleteiben, sem egészében nem eladó, nem adható el senkinek, senki által. Mindezek a magyar nemzet, illetve a Szent Korona elidegeníthetetlen tulajdonát képezik. Vita nélkül.

A vagyonba tehát minden beletartozik, s nemcsak szellemi, lelki, anyagi értelemben, hanem állami, magán, közösségi értelemben jelentkező vagyonban, vagyontárgyakban is. Azért elidegeníthetetlen, hogy azok elherdálásával nem lehessen a nemzet, a közösség, és annak tagjai felett hatalmat szerezni. Az eladósítás, az eladás, akár az elzálogosítás, hitelezés alá vonás ugyanis egyértelmű hatalomorientált lépés, míg annak nemzeti, közösségi (Szent Korona) kézben tartása a közösség önmagát irányító kormányzásának garanciája. A Szent Korona tulajdona kitétel tehát azt jelenti, hogy a vagyon felett a Szent Korona, illetve a magyar nemzet rendelkezik, s így védett közös vagyon. Az legfeljebb csak használatba kapható meg, átmenetileg. Afelett még a központi hatalom, király, elnök, kormány, parlament, egyebek sem rendelkezhetnek kényük-kedvük szerint.

A vagyon Szent Koronára, illetve a nemzetre, közösségre való testálása vitathatatlaná teszi a nemzeti vagyon védelmét. Ezt akár tételesen is fel lehet sorolni, de figyelve arra, hogy semmi ne maradjon ki a termőföldtől kezdve, a természeti-, ásványkincseken át, érintve a vizeket, az erdőket, a gyárakat, üzemeket stb. az egyének ingatlanáig mindenre kiterjedően.

A nemzet, az ország

A magyarság felfogható vérségi kapcsolatként is, de elsősorban mégis lelki vállalás. Magyar az, aki annak vallja magát, akiben feléledt a magyar fénymag. A szakrális világban rend van, és felülről lefelé szerveződik. „Ahogyan az Égben, úgy a Földön is.” A szakrális világban, a tradicionális létszemléletben az a legfontosabb, hogy amit csinálunk, az tükrözze a szakrális rendet, s adja vissza a Mindenség működését. A magyar szakralitás fogalomköre és a Szent Korona szellemisége is ezt jelképezi. A magyarság az élő, lélegző szervezet, a Világmindenséget létrehozó, betöltő és működtető Világtörvény letéteményese.

A magyar, és legszentebb tere Magyarország (a Magyarok-Ország), egy nagyon magas, isteni minőséget hordoz. A Mindenség letéteményeseként - szimbolikus értelemben - mindig nyolcszor nyolc, azaz hatvannégy vármegyéje van. A hatvannégy vármegye a szakrális térben, vagyis Magyarországon, a kozmikus mozgások és ciklusok leegyszerűsített, térben rögzített, de időben kibontakozó ábrázolása. Mondhatnánk azt is, hogy egyfajta világmodell, kicsiben tehát maga a világ, ahol a lehetőségek valósággá válnak, és ahol maga a teremtés zajlik a téridő síkon. Az állam se több, se kevesebb, mint ennek a szakrális térnek, a magyarok országának, fizikai vetülete, lenyomata.

A nemzet olyan, mint egy szőttes, az élet szövődése. Égi támogatással, belülről, alulról építkezik, szövi össze az élet szálait. Alapja, lényege a magyar egyén és az egyénekből álló kis közösség, ahol a közösség tagjai ismerik egymást, együtt rezegnek, és egymásért akár a tűzbe is teszik a kezüket. A kis közösségeket alkotók száma változó, de semmi esetre sem lépi át az átláthatóság határait. Erejüket, megbonthatatlanságukat és ellenálló képességüket pontosan ezek a jellemzők adják. Ezen kis közösségek, kis egységek szövődése, együttese a nagyobb közösség, maga a nemzet. A közösség, és annak minden szintje önszerveződő, élő, lélegző. A szövődék önmagát szövi, a benne létezők által alakul és formálódik.

A nemzet gyűlése, és annak bármely szintje (település, járás, megye, ország) a szőttes szervezeti, államhatalmi kivetülése, megnyilvánulása. Így csakis olyanok kerülhetnek döntési helyzetbe, akiket a kis közösségek is ténylegesen ismernek, akikre rábízhatják a felelősségteljes döntést, és akik valóban számon is kérhetőek. A magyar szakrális rendszerben nincs pártoskodás.

Fontos hangsúlyozni, hogy a képviselő nem kiváltság, hanem érdem. Olyan személyekről van itt szó, akik életük munkájával, a társadalomért végzett tevékenységükkel szolgáltak rá arra, hogy a közösség őket kérje fel. Akik cselekvően segítették közösségüket, vagyis már valóban letették névjegyüket.

Az alapok

A magyar nemzet léte számára megkerülhetetlen a magyar szakralitás eszmeisége, amelynek középpontjában a Magyar Szent Korona, a Világegyetem értékrendjét itt a Földön megtestesítő szimbólum áll. A Szent Korona szellemisége szerint a Magyarországon található javak - eszmei szinten - a Szent Korona tulajdonában vannak, s azoknak csak birtokosai, kezelői lehetnek itt a Földön. Ha ez a formula élő, hatályos, akkor az ország teljes területén lévő értékösszesség tulajdonjoga a magyarok közösségéé, mint eszmei tulajdonosé, hiszen a Szent Korona szimbolikusan a saját Istenével egylényegű magyar nemzetet és a magyar államot testesíti meg.

Ez azt jelenti, hogy ab ovo elidegeníthetetlen közösségi tulajdonban vannak a termőföldek, az erdők, a vizek, a természeti kincsek, és ugyanígy a nagyvállalatok, az ipari művek, az energiaszolgáltatók, tehát minden hagyományos értelemben vett közösségi vagyon. Ezzel kizárható még az elvi lehetősége is bármilyen idegen érdekű, vagy akár hazai gyökerű, öncélú elidegenítési kísérletnek.

Egy szakrális Magyarországon a Magyar Szent Korona eszmeisége generálisan hatja át a magyar jogi berendezkedést, ezért az alkotmány maga a Szent Korona Törvény. A Szent Korona Törvény két nagy eszmei résszel, vetülettel rendelkezik. Szabályozza egyfelől a tulajdonjogi alapviszonyokat, és ezzel földi értelemben is megváltoztathatatlaná teszi azt a szakrális alaptényt, hogy minden magyar természeti és gazdasági érték végső soron a magyar nemzeti közösség tulajdonában van. A Szent Korona Törvény másfelől deklarálja és kozmikus összefüggésrendszerbe helyezi a magyar nemzet eredetét és küldetését, tehát azt a Magyarok Istenével megkötött szellemi kapcsolatot, amely transzcendentális értelemben a magyarság földi létének értelmét és keretét adja.

A Szent Korona Törvény végül alapjogként garantálja minden magyar szabadságát, és biztosítja elidegeníthetetlen jogát az élethez, az egészséghez, az egészséges környezethez, az igazságot szolgáltató igazságszolgáltatáshoz, és a természetjog szerinti egyenlőséghez. Kötelességként pedig deklarálja a haza védelmét és az ország működéséhez történő hozzájárulást (munkavégzés, alkotó tevékenység).

Az adott pillanatban nem a magyar államhoz tartozó, de az ősidők óta magyarok által lakott területek viszonylatában a Törvény egy olyan megfogalmazást alkalmaz, amely történelmi értelemben ugyan a teljes Kárpát-medencét és az itt élő összes magyart magába foglalja, de az aktuális nemzetközi státust figyelembe véve egyfajta szakrális célként határozza meg a Kárpát-medencében lakók szövetségét.

Ezen két nagy - transzcendentális és materiális - dimenzió lefektetésén túl a Szent Korona Törvénynek nincs más tartalmi eleme. Rövid, szabatos megfogalmazása által alkalmas arra, hogy tartalmát mindenki megértse és azonosuljon is vele. (Az egyéb jogterületeket az egyes ágazati törvények is cizelláltan szabályozzák, ezért felesleges azoknak az alkotmányban történő szerepeltetése.)

Az ország gyűlése

A szakrális rendszer lényege a közvetlen, helyi választás, és a lépcsőzetesség elve. Kiindulópontja, hogy a választók (a közösségek) nem pártoskodó listákról és pártoskodó küldöttekről szavaznak, hanem saját közvetlen (település) vezetőikről hoznak döntést.

A közösség életének és képviseletének a legkisebb egységei, lakóhely szerint, a települések. Magyarországon a települések legtöbbszörében néhány száz vagy néhány ezer ember él. Csak egy-két tucat településen van akkora lélekszám, ami már az átláthatóság határait túllépi. Az összes többi lakóhelyen adott tehát a közvetlen, személyes ismertség alapján történő vezetőválasztás lehetősége, ami az emberi és közösségi szempontú legitimáció első számú feltétele. Vezetője (polgármestere) még a legkisebb településnek is van, hiszen ő az adott közösségnek nemcsak felelős irányítója, hanem a külvilág felé a képviselője is egyben.

A szakrális szellemiségű országgyűlésbe első sorban a járások delegálnak követeket. Ez a kiindulópontja a valódi népképviseletnek, hiszen a közösségi legitimitás megteremtésének megkerülhetetlen fundamentuma, hogy az országgyűlés valóban az ország gyűlése legyen. Magyarországon átlagosan 15-20 település alkot egy nagyobb egységet (járást), amely így természetes módon fedi le a kistérségeket, illetve az együvé tartozó településcsoportokat. Területi alapon az itt élő embereknek van tehát egy-egy országgyűlési követe.

Fontos hangsúlyozni, hogy követ a területi szint által kijelölt helyi illetőségű személy (akár a hivatalban lévő polgármester akár valaki más) lehet, mivel a rendszer lényege, hogy az országgyűlésébe nem főállású képviselők kerülnek, hanem ideiglenes küldöttek, akik az adott - delegáló - testület (terület, járás) véleményét képviselik, és nem pártoskodó álláspontot. Az országgyűlési képviselők mandátuma kötött. Ha a követ a mandátumától eltérően szavaz, akkor szavazata érvénytelen. A képviselő visszahívható és elszámoltatható, tevékenységéért teljes körű felelősséggel tartozik.

A helybeliek által jól ismert és megválasztott, ezért minden értelemben legitim települési polgármesterek összessége alkotja a megyegyűlést. Ez nagyjából 150 településvezetőt jelent megyénként, ami még éppen az átláthatóságon és a személyes kapcsolati viszonyok fenntarthatóságán belül van. A megyék is egy-egy követet küldenek az országgyűlésbe, akik az adott megye szempontjait képviselik. Ezen túlmenően követeket küldenek még a népesebb települések (nagyvárosok) is a még arányosabb népképviselet érdekében.

Az így létrejövő országgyűlés (annak alsóháza) összességében mintegy 250 fővel működik, reprezentálva az ország minden területrészt, miközben az átlátható munkát is biztosítja. Az országgyűlés ciklikus rendben, ülészakokon ülésezik, egy-két hetes időintervallumokban.

Az országgyűlés csak a legfontosabb stratégiai, nemzetpolitikai kihatású, illetve az ország egészére vonatkozó, összgazdaságilag, ösztársadalmilag jelentős ügyekben dönt. Döntése törvény, amely a

jogforrási hierarchia szerint a Szent Korona Törvény utáni szintet jelenti. Törvényt csak a legfontosabb, a társadalom egészét érintő, meghatározó területeken szükséges hozni. Az ország mindennapi működésének biztosítása a kormányzat dolga, amelyet rendeletek útján, hivatali apparátusain keresztül hajt végre.

A követek által meghatározott, az egyes szakterületekre vonatkozó stratégiai irányok írásba foglalása, és a törvények szövegszerű előkészítése, megalkotása a téma szerint érintett szervezetek (minisztériumok) feladata, amit a jogalkotásért felelős szervezet (minisztérium) kodifikál egységes elvek szerint.

Az ország államigazgatási jellegű működtetése, az egyes ágazatok irányítása és a technikai jellegű szabályozó munka a kormányzat hatáskörében van, biztosítva ezzel a gazdasági, társadalmi, biztonságpolitikai környezet változásaira adandó gyors válaszok meghozatalát, azok jogszabályi (rendeleti) megalkotását és végrehajtását.

Az ország gyűléseként működő alsóház mellett funkcionál a felsőház is. Tagjai nem főállású képviselők, hanem a delegáló testületek küldöttei, akik saját korporációjuk szakmai álláspontját képviselik. A felsőházba delegálnak küldötteket többek közt a jelentősebb - magyar – valódi civil egyesületek, a tudományos/művészeti/kulturális testületek, az egyetemek, a szakmai kamarák, illetve a külföldi magyar nemzetrészek is. A felsőház az alsóház által elfogadott törvényjavaslatokat véleményezi, kiegészíti, illetve javaslatokkal él az alsóház felé. Az alsóház által - a megfontolások után - elfogadott törvény, törvény. Az államfőnek csak a Szent Korona Törvény elveibe ütközés esetén van joga vétóval élni.

A választójog

Az általános választójog ugyan alapjog, de eredeti funkciója szerint az önállóan gondolkodó és döntésképes választópolgár alapjoga, ami tájékozottságot és tudást feltételez. Indokolt ezért, hogy a választójog középiskolai végzettséghez kötődjön, mivel kijelenthető, hogy aki az állami finanszírozású, tehát ingyenes oktatási rendszerben nem képes arra, hogy sikeresen elvégezzen egy középfokú oktatási intézményt, az feltehetően arra sem alkalmas, hogy a saját településének, illetve az ország működésének a legalapvetőbb összefüggéseit megértve felelős - választói - döntéseket hozzon.

Az államfő

A szakrális magyar politikai rendszeren belül (a polgármesterek választása mellett) a népakarat közvetlen megjelenésének másik formája az ország élén álló személy megválasztása, aki az államfői funkciókat gyakorolja.

Az államfő személyére az országgyűlés alsóháza, illetve felsőháza tesz javaslatot. Az általuk jelölt köztisztviselőben álló személyek válnak így jelöltté. Közülük - országos népszavazáson - végül a nemzet választja meg Magyarország államfőjét öt évre. Az államfő a (szakrális értelemben is vett) vezetői hatásköröket gyakorolja. Megtestesíti a nemzet egységét és biztosítja a magyar érdekek mindenek felett történő érvényesülését. Hivatalára legfeljebb egyszer lehet újra jelölni (választani). Nincs külön miniszterelnök, az elnök a kormány feje. Helyettese az alelnök.

A kormányzati működés

A kormányzati szerkezet ésszerűen tagolt, az egyes kormányzati alrendszereket teljes egészében átkaroló struktúrával rendelkezik. Ugyanakkor a szakrális működés alaptörvényét is betartja, ezért a kormány, az elnök és az alelnök mellett, hat tagból áll, ahol helyet kap a gazdasági, a honvédelmi/rendvédelmi, a kulturális/oktatási, az egészségügyi, az igazságügyi, és a külügyminiszter.

A végrehajtó hatalom gyakorlása során nemcsak a szerkezet, hanem a szemléletmód is lényeges. A vezetők szimbólumok, akik abszolút felelősséggel rendelkeznek. Ugyanakkor a saját területük vonatkozásában nemcsak az evilági értelmű szakmaiságot testesítik meg, hanem biztosítaniuk kell a felsőbb szintű, isteni elvekkel való harmóniát is. Modern példával élve, az egészségügyi miniszter nemcsak az egészségügyi ellátórendszer működéséért felelős menedzser, hanem egyben a teljes testi és lelki egészségnek, mint az emberi létállapot legfontosabb fundamentumának az ideáját képviselő holisztikus látásmódú ember, aki a pragmatikus nyugati, fizikai szintű orvoslás eredményei mellett ismeri és támogatja a keleti, lelki-szellemi orvoslás, illetve a természetes gyógymódok világszerte bevált módszereit is.

Hangsúlyozni kell végül, hogy a vezetés, a kormányzás nemcsak szakmai képességeket igényel. Ennél is erősebb kiválasztási szempont, hogy a magas rangú tisztviselők a saját lelki identitásukból fakadóan legyenek megvesztegethetetlenek. A korrupciós nyomásnak csak olyan emberek képesek ugyanis ellenállni, akiknek az erkölcsi-lelki tisztaságigénye belülről fakad, akiknek elvi kérdés, hogy a legmagasabb szintű morális értékeket képviseljék a saját életükön és hivatásukon keresztül is. Így az egyik legfontosabb kérdéskör a közéletben tevékenykedő személyek törvény előtti felelőssége, amely minden kinevezett és választott tisztviselő minden hivatali cselekményére vonatkozik.

Végkövetkeztetés

A fent kifejtett Rend-Szer a magyar nemzet működésének a lényege. A magyar nemzet számára ez nem más, mint a sajátérdekű szakrális magyar modell. Ha nem a saját utunkat járjuk, akkor nem kapjuk meg a Világegyetem végtelen energiájának (a Magyarok Istenének) a támogatását, és véget ér az a történet, amit Magyarországnak és magyar nemzetnek hívnak itt a Kárpát-medencében. S ha a magyar modell hiányzik a világtérképről, akkor civilizációnk is a legmélyebb pontra süllyed.

A (szakrális) magyar modell tényleges működtetése azért is elengedhetetlen, mert a fizikai világot uralni kívánó sötét energia és annak földi hálózata időről időre meghirdeti (és tevékenyen végre is hajtja) az emberiségre ráerőszakolt programját. Nem kétséges, hogy az általuk képviselt és működtetett világrend a szabadságot teljesen kiiktató totalitárius diktatúrát (modern értelemben a teljes körű megfigyelésen alapuló, technológiák által uralt digitális kommunizmust) hozná el minden alávetett számára, ahol a valódi egyéni emberi szabadságnak, a nemzeti identitásnak, és a kozmikus isteni morálnak még az emlékét is felszámolnák.

Egy ilyen típusú armageddontól csak a saját sorsfeladatát felvállaló magyar nemzet mentheti meg a világot. A gyakorlatban is megvalósított magyar modell úgy formálná át a világ működését, hogy egy emelkedett szemléletű mintát teremtsen, és így talán az egyetlen valódi alternatívát jelentené az univerzális gonosz által vezérelt káosszal szemben.

A magyarok ébredésétől tehát mindig jogosan tartanak a sötét elitek, ugyanis spirituális, energetikai szinten ugyanolyan esélytelenek lennének a valóban szuverén politikát megvalósító Magyarország ellen, mint Jézussal szemben voltak kétezer évvel ezelőtt.

A Holló és a Turul közös röptével fényes ösvény nyílik